

Udvalget udtalte derefter, at det ikke frakjendte det rejste Spørgsmaal sin Betydning, men forment det tilstrækkeligt, naar det konstateredes, at det ikke var udgaaet dets Opmærksomhed, samt at det ved de foretagne Fiskeriprøver havde bevist sin Beredvillighed til at forberede sig paa dets rette Bedømmelse, jfr. Forhdl. Prot. S. 14, 2den Sp. fornedet til Samlingens Slutning.

Formanden fastholder endnu, medens dette nedskrives, uforandret sin Overbevisning, at der med hvert Aar, der forløber, førend dette Anliggende finder en tilfredsstillende Ordning, hengaar en kostbar Tid, der kan medføre en Tilbagegang, som ikke vil kunne oprettes saa hurtigt, som den er indtraadt.

§ 47. I Genhold til hvad der er bemærket ved § 16, findes det billigt at tilstaa den samme Udgang til at erhverve fast Staderet for Bundgarn paa de under dette Kapitel henhørende Bunde som udfør Rysterne, og bør den bevillende Myndighed hertil være hos Indenrigsministeriet, eventueliter efter Forhandling med de kommunale Autoriteter, hvormod Afgiften rettest tilskyder de Raaser eller Fonds, som maa afholde Afgiften ved de i den paafølgende Paragraf omhandlede Vedtægter.

§ 48. I den første Paragraf af nærværende Kapitel have vi foreslaaet Fjordfiskeriet forbeholdt de tilgrændsende Sognes Beboere og vi have udtalt, hvormegen Vægt vi lægge paa denne Foranstaltning i Fiskeriets Larv. Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt, at den udefra befrygtede Fare afværger; der maa ogsaa søges Sikkerhed for, at det for de respektive Sognes fiskende Beboere vundne Aktio til Erhverv ikke misbruges af selve de Begunstigede. Det er af Interesse baade for Staten og Kommunerne, at det bevares for efterkommende Slægter. De store Forskjelligheder, der kunne vise sig i Beskaffenheden af de under dette Kapitel omhandlede Bunde, og de Afvigelser, som kunne finde Sted i Henseende til det Fladerum, de indtage, deres Dybde, Bund, Forbindelse med Havet, de der forekommende Fiskarter, disses Legetid og Verdi i økonomisk Henseende, deres Fiskerigdom overhovedet, om de have Tilløb fra Aaer, m. m., — ville gjøre det umuligt, naar der skal gives specielle Lovbud, at affatte disse faaledes, at de kunne passe overalt. Skulde der, for blot at nævne et Exempel, fastsættes Fredning efter Arternes Legetid, saa kan denne, som afhængig af uregnelige Tilfældigheder, eet Sted falde en hel Maaned og mere tidligere end et andet. Man kunde da, selv om man foreskrev efter det Normale, let komme til at bestemme en Fredningsperiode, som paa sine Steder begyndte, naar Legetiden, under hvilken Fiskeriet egentlig skulde ophøre, var forbi. De samme Specialregler kunne ikke overalt være til Fiskeriets og de Fiskeridrivendes Larv, og det er derfor nødvendigt, at man for de under dette Kapitel henhørende Bunders Vedkommende omhyggelig tager de stedlige Forhold med i Betragtning, hvis de givne Forskrifter skulle bringe den tilsigtede Nytte. Det kan vel tænkes, at flere i visse Retninger kunne være saa ensartede, at nogle Bestemmelser ville falde sammen; men nogen Forskjel bliver der dog altid tilbage, og hvert Fiskevand maa derfor have sin egen Vedtægt. En almindelig Fiskerilov kan ikke optage alle Vedtægter, — den kan kun bestemme Hovedtrækkene, hvorefter Detailreglerne maa tilvejebringes ad den administrative Vej, og Udvalget har derfor i nærværende Paragraf foreslaaet, at der bliver at udfærdige for hver Fjord osv. særlige Regler, som Formanden i sit Lovforslag § 24 (Bil. V til Forhdl. Prot.) havde givet Navnet Regulativ, men Udvalget har forment rettere at burde betegne med det danske „Vedtægt“.

Denne Foranstaltning, hvorved Udvalget skjønner, at der bedst aabnes Vej til de heromhandlede Forholds Ordning, skal ikke just siges første Gang her at være bragt i Forslag; thi i Regjeringens Fiskerilovudkast, der forelaa Landsthinget i Sessjonen 1867—68, hvilket Udcast Udvalget særlig under sine Forhandlinger har gennemdrøftet, er der aabnet Udgang til Opnaaelsen af Regulativer saavel for Fjorde og Sund og for Aaer og Bækløb med de dermed i Forbindelse staaende Søer og Damme (et samlet Fiskevand), naar mindst $\frac{1}{3}$ eller ialtfald $\frac{2}{3}$ af de til Fiskeri i de paagældende Fiskevand Berettigede eller nogen til samme grændsende Kommunes Bestyrelse forlangte det, hvilke Regulativer skulde fastsættes af en Landvæsenkommission. — Det forekommer imidlertid Udvalget, at der er noget Misligt i, naar Hensigten skal opnaaes, at gjøre Foranstaltningen afhængig af en saadan Reforisation, hvad der skundom let kunde blive til Hindring for Tilvejebringelsen af Vedtægter paa Steder, hvor der er Trang dertil. Naar denne Vej til Ordning af Fiskerierne anses hensigtsmæssig, bør den være lettere tilgængelig, og det formenes, at en Vedtægts Tilvejebringelse efter Omstændighederne dels bør paabydes ved Loven, dels kunne fremtvinges, dels ogsaa erhverves ad Bevilingsvejen. Betragte vi nu de forskjellige Netsforhold, hvorunder Fiskerierne forekomme, saa er det en Selvfølge, at den foreslaaede Foranstaltning ikke kan gjøres gjældende i det aabne Hav, udenfor Søterritoriet, hvor Fiskeriet er ubetinget frit, ligesom Gjendomsrettens Uvranfælgelighed fordrer, at Endelsfiskerierne holdes udenfor den; derimod kan den komme til Anvendelse paa de ferske Bunde, hvor flere ere lodtagne, og der bør Vedtægt kunne fremtvinges, hvor blot en Lodtager begjærer det, faaledes som i § 61 foreslaaet. Ved § 17 ere fremdeles Grunde anførte for, at ogsaa Rysfiskeriet bør kunne blive Gjenstand for Regulering, hvilket vi i bemeldte Paragraf have foreslaaet at skulle ske ad Bevil-